

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežetni w Budyšchinje a je tam ja šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Reformazijski šwjedžeń.

Šjew. Jana 3, 11.

Džerž, šchtož ty mašch, so by nihto njewsał
twoju kónu!

1. Wulke je, šchtož my mamy jako ewangelsko-lutherska
žyrkej.
2. Duž džeržmy jo twjerdže se wschej šwěrnosću.

1. Wo kónje rěczy šlowo Bože, wo kónje prawdosće,
wo kónje žiwjenja, kotruž budže prawy šudnik tym šwojim
na hłowu stajicž. Čłowjetojo móža nad tym dwělowacž,
to w njewěrije šaczišnyč; to pak je wěšte: Hdyž tak je,
kaž Bože šlowo wobšwědcža, hdyž čłowjeł mrějo do Božeho
šudženja šapadnje a hdyž šo psches Boži wušud njewěrja-
žym kóna žiwjenja wošnje, je to žalostne a naštróžaze, a
hdyž šo pak wěrjožym kóna žiwjenja da, je to něšchto
wulke, so šo nicžo wjetšche, šbóžnišche myšlicž njemóže.

Hdyž pak je něšchto wulke a krašne, ta kóna žiwjenja,
potom je tež něšchto jara wulke, tón pucž šnacž, kotruž
šhubjeneho čłowjeka ł šbóžnemu wottyknjenemu kónzei wjedže
a teho wódžerja ł bokej mēčž, kiž psched šabludženjom
wobarnuje a ł njepřobniweј ščetpliwosću a šwěrnosću
psches žiwjenje a wumrjecže ke kónzei dowjedže.

Woboje je nam jako ewangelsko-lutherskim šchesczi-
nam date.

Bože šlowo je šwětlo na našchim pucžu. Bjes njeho
je wschitto čzmove. Wono bēšche čžaš, hdyž bē čzma.
Čłowške šlowo, čłowške myšle stajachu šo město Božeho

šlowa; biblija bēšche na rjeczaš šamknjena. Ale tón čžaš
je nimo, Bože šlowo je šašo na šwěcznik štajene, ł biblije,
ł katechizma, ł předomanja, ł šhěrlušchow šo šašo šwětlo
blyščezi. Šchtož chže widžecž, móže widžecž. Šchtož chže
kónu dostacž, móže ju dostacž.

Wěra je jenicžki pucž ł wottyknjenemu kónzei. Dale
šaložkna wěrnosć, kotruž šwjate pišmo wschudžom wob-
šwědczi, bēšche šhubjena, čłowški štuk bēšche šo město
wěry štajik. Ale psches našeho Luthera je šašo pucž
namałany. Šeno psches wěru! je jeho a našche hēšlo.

Wódžer na tym pucžu je tón, wo kotrymž hižom Dawit
špěwa: „Šacž ja runje šhodžu w čžemnym dole, njeboju
šo žaneho nješboža, pschetož ty šy pschi mni, twój prut
a kiž trošchtujetaј mje.“ Tež wot teho pucža bēchu wot-
štupili, čłowjekow bēchu štajili, kiž dyrbjachu pucž ł njebjes-
šam potašacž. Luther je jón šašo namałal a nam Šhry-
štuka šašo dal jako jenicžkeho šřednika a pomožnika a
jeho mjeno šo najjašnišcho blyščezi. Njeh je ewangelsko-
lutherska žyrkej mała psched čłowjekami, Bóh je wulke
wězy nad nej čžinił; njeh nam pobrachuje šwětna móž
a krašnosć, my mamy w Božim šlowje to prawe šwětlo,
my mamy jenicžki pucž ke kónje žiwjenja, my mamy
Božeho čłowškeho šyna ša wódžerja, wulke je, šchtož my
mamy.

2. Džeržmy to twjerdže se wschej šwěrnosću! To
placzi najpředy pschecziwo katholickej žyrkwi. Wošebje
ewangelsko-lutherskim šchesczižjanam w měšchanych mandžel-
štwach njeh je to wopominanje do šwědomnja praјene,

wošebje žonam, kotrež spytaja khablaze čžinicž. Wjatschi strach hrosy hiščeže wot druhich. Nasch čas je čas wotpadnjenja a nadběhomanja. Woni nadběhujaja nasche ewangeliske wěrnoscze. To puščeža 4. a 5. hamptšchtuku — to nadběhujaja niz jeno tseczi, ale tež drubi artifel, sałožkne wěrnoscze kšchescžijanstwa. Haj, woni nadběhujaja Khrystuša kameho a njechadža nicžo wysche wostajicž, hacž to, sčtož bychu pohanjto tež podpikali.

Duž praschej šo dženka: Kak džaťujesč šo temu knjesej sa drohe kubla reformazije? Čžin lěpje, hacž wulke hromady čžinja, tež tajžy, kiž šu powołani, ewangelij wucžicž. Kak šwěrnny a kuty běsche nasch Luther! Kak by wón je šwójim šłowom hrimal, hdy by wolaňžu ludoweje hromady šlyšchal. Kak kručzi a šwěrnny běchu čži stari ewangelisžy šwědkojo! Nawukni my wot nich: Džerž, sčtož ty nasch, šo by čži ničto njewšal twoju křonu!

Šamjen.

Duchowne brónje.

(Ešef. 6, 10—17.)

Božu brón šo woblecžče,
Džeržče twjerdže khorhoj kščiža,
So wam kiwa dohčeže,
Hdyž šo njepšchecželjo bliža;
Khrysta kščiž budž wasch panēr,
Tón wam jašni čžemnu čžēr.

Božu brón šo woblecžče,
Kručže šapschimacž kščiž wěry;
Š nim wy hašchecž móžecž
Žahle ščipny nimo mērny,
Kotrež šny duch wuššela
Na kóždeho kšchescžana.

Božu brón šo woblecžče,
Šswoje ledžby wopašajče
Š wěrnoscžy, kiž š njebjaja je,
Klobuk šboža šebi stajče;
Šošylacž šo we Wošy,
Kóždy njecž je hotowy.

Božu brón šo woblecžče,
Kabat prawdy šložče na šo,
Ščłornje šo tež wobujče,
Wojna hrosy pschezo šašo;
Duž mjecž Ducha pschimajče,
Kotryž Bože šłowo je.

Božu brón šo woblecžče,
Móžny njepšchecžel wasch šława,
Kotryž knježi w čžemnocže,
Šad wami šej pyta prawa;
Wón wam móže šbóžnosč wšacž,
Šochžecž š nim wojowacž.

Duž něť sa brón pschimajče,
Kiž wam spožči Boža hnada;
Š njepšchecželom wojujče,
Hacž wón pschewinjent pada,
Dha wam kiwa hnadna mšda:
Šalma, křona njebjeska!

K. A. Fiedler.

Khrystuš, nasch Šsrědnik.

Ta šbóžnosč jow k nam pschikhadža
Wot Božej kamej hnady;
Te šłutki pomhacž njemóža,
W nich nimasch žanej raby:
Ta wěra Khrysta šapschimuje,
Kiž sa naš wšchěch došč čžinil je,
Wón je tón prawy Šsrědnik.

Tole je přenja ščtucžka rjaneho stareho ewangeliskeho kšerluschy wo šatonju a ewangeliju a wo prawocžinjenju psches wěru, wokoło lěta 1523 wot Pawola je Šprettena (Speratus) pěšnjeneho, kiž šo 1484 w Kottweilu w Schwabškej narodži a 1551 w Marienwerderu jako bškop š Pomesanije wumrije. Šan Böhmer, 1742 jako šarat w Budestezach šemrijety, je jón do šerbškeje rěče pscheložil. Ššchirunaj čžo. 430 w našchich šerbškich Špěwarškich. Tónle kšerlusch na D. Luthera, kiž jón najprijedy wot jeneho prošerjaja pod šwójimi wotnamy špěwacž šlyšchescže, tak hluboki šacžiščez ščžini, šo bu wón „psches tónle nowy rjany šynť wo ewangeliju hacž k šylsam hnuty“, a tón kšerlusch, w kotrymž je tak žiwe a jašne wušnacže wo šałožku a naturje ewangelškeje wěry wopšchijate, bu bórny we wšchěch ewangelškich žyrkwjach po žylym němškim kraju š najwutrobnškej radoščy pschijaty. Šo pak běsche wopšchijecže tuteho trošhtapołneho kšerluschy hižom do reformazije trošht čžłowškich dušchow, wot Khrystušoweho Ducha šajatyč a pohnutyč, mohł šo š mnohimi podawšnamy dopořacž, š kotryčž čžemny tónkřocz jeno jenu š Šipsčžansškeje křoniki našpomnicž:

W lěče 1463 je w Šipsku hróšbna mřetwa była, na kotruž we měščy a šwonka njeho wjažy dylžli 8000 čžłowjekow, a mješ tymi šamo w Pawołškim kłóštrje 29 mužy wumrije. Mješ pošlednišchimi běsche tež šary mnich, š mjenom Šarcžin Drentžig, kotryž džent a hodžinu šwójeho minjenja do přědka wjedžišče a na abtowe praschjenje, psches čžo mēni hnadneho Boha mēčž, wotmolwi: „Duby wótcže, ja pišmo njewēm, ale šym jara njewučent; tola mējach to waschne, šo, hdyž drusy bratšja špěwachy, ja mješ tym šebi džel Khrystušoweho čžerpjenja a wumrjecža pschedewšach, jo wutrobnje rošpominačy a šo šwójemu Wumožnikej a Šbóžnikej ša jeho drohu šašlužbu nutrne džakowach. Na jeho prawdošč a došččžinjenje ša hrěchi žyłeho šwěta čžy jenicžy špominačy. Wšchu šwójy prawdošč a wšch šwójy dobre šłutki mam ša njerjad na hašy porno wěčžnemu pošładej, kotryž je mi mój Šnjes Khrystuš je šwójey šmjercžu dobyť.“

Šštej šylšy do woczow šłupichy, jako tajšle wušnacže, tajšle trošht wot tuteho mnicha šlyšchescže; wón jeho na to dale trošhtužy džesče: „„Duby bratšje, ty nasch dobry šałožk šwójey šbóžnosče, a došelž šo na prawdošč šwójeho Šbóžnika wutrobnje špuschecžesč, twoja nadžija wěščy njedopjelnjena njewoštanje.““

Š na to je špomnjent mnich, jako hodžina, wot njeho do přědka pschipowjedžena, pschidžy, w Wošy čžišče a šbóžnje wušnyť.

F.

Šyrkej Khrystušowa.

Šłóš: Šed'n twjerdy hród je naš Boh šam —
Kadž dolho Khrystuš Khrystuš je,
Ma jeho žyrkej wostacž.
Wšchěch njepšchecželow lešnosče
Šu njefamoža dostacž.
Wšchal Ššyn je k pomožy
Šam k Božej prawisžy,
Tón wostanje jej móž;
Š wščitka helška nóz
Ššched jeho šłowom čžęta.

Czescz tebi, kralo najlubsi,
 Ty krunujeszy nas i hnadu;
 Se zyrkej w twojej lubosczi,
 Dha njepshindze wschak i padu.
 Dzak tebi, Ebózniko,
 So jeje dzerziszko,
 Sej kweczisz i prawdoszczu
 A i lutej dobrotu.
 Ach wostan pschi nas, Anjeze!

Ty i twojim słowom, i twojej krowi
 Ssz zyrkej stajnje sbozil,
 Ssz jeje dom w wschem wicheru
 Na podložk skalow słožil;
 Ssz wustwolil fej ju
 Tu i swojom' bydlenju;
 Duż tež ju sakitash,
 Sej jako herbstwo dasch:
 Wsché krašne, weczne kubla.

Tak schit jej wostan do kónza,
 Hacz traja spytowanja;
 Njecz preduje so wot kchiza
 To słowo zohnowanja.
 Sdzerz i swojej czesczi tu
 Też naschu kwjatnizu;
 Sej kwecznił wostaj nam,
 Ty pak budz kwéza sam
 Hacz wschitkon kwét so hnuje.

Surij Brósk.

Mjes kczenjom a sahinenjom.

Hischcze do schule njekhodžach, jako mje starschej do šušodneje
 wšy i wujej šobuwšachtaj. Wujowy stary pschichodny nan
 w mréczu ležešche.

Mje bēšche satrach, do maleje wumjenšarnje sastupicz, jako
 psches wotewriene durje khoreho šdychowanje a žalosczenje šlyšchach.
 Šadšcho džech někotre kroczele precz do šahrody, hdžež wulki kerš
 pokny kczējaznych wiczownych rōžow (Paeonia) steješche. Moja ra-
 doscz nad krašnymi kwětkami bēšche tak wulka, so wot jeneje na
 druhu hladach a so mi kōžda šlédowaza pschezo rjenišcha bycz
 šdasche.

Hischcze bēšche starzowe stonanje njepšestajnje hacz te mni
 šlyšchecz, ale wono mi wjazy hrōšbne njebē.

Njeje to našche stejnišcžo w žiwjenju, šmy-li Bože džēczi?
 Na jenej stronje je škoržba a płacz, šmjertny štyšt, boloscž nad
 šachodnoszczu, wutrobom horjo dželenja, tajny tšchepot psched strōže-
 lemi šmjercze. Ale wyschšchi je na drugej stronje triumf nad
 žiwjenjom, kotrež je našch Wumožnił i rowa a šmjercze pschinješł;
 wjetšcha je radoscz nad tym, šchtož weczne wostawa, to šbōžne
 žedzenje po wecznyh žiwjenju we wobudlenjach Wōtza, hdžež ani
 šrudoba, ani wołanje, ani boloscž wjazy njebudže.

F.

Biwa pohrjebana.

Powjeda N. Waschak.

(Škōnczenje.)

„Bōj šem, bojasny šajazo!“ Šontan na mnje šahrima. „Nětko
 je rjad na Tebi. Ty wēšch, šchto šym czi šlubil, hdž to
 dokonješch, na czož šy šłowo dal. Se-li so pak czēlo šhubišch abo
 hewał něšajku hluposcz wobēndžesch, dha so pēknje pschede mnu na

šedžbu bjer; pschetož potom bych Twōj najwjetšchi njepšcheczēl byl.
 Rošymišch?“

„Šaj“, ja šajakotach.

„Šsz hotomy?“

„Šaj.“

A woni mi mantel i ramjenjow štorhnychu, czēlo šady mje
 štajichu a mi jeho wobej ruzy wokolo šchije položichu.

„Šapschimn wobej ruzy“, Šontan praji, „šczehū to czēlo na
 šebje a njepuschcz jo, je-li Tebi Twōje žiwjenje lubo.“

Ša cžinjach mjelczo wscho, šchtož bē mi pschikafane. Šak mi
 pschi tym bēšche, njetrjebam hagle powjedacz. Šapošledku, jako
 bēchu czēlo tak na mnje položili, so mōžach jo tak něšak njescz,
 mi Šontan mantel twjerdže pschicžini a jōn tak pschipaša, so bē
 wscho wodžete. Šotom mje wschitzu wopuschczichu.

Ša so i czēlom na khribjeczē na pucz podach; mi bēšche, jako
 by so semja wotewricž mēla, so by mje pōžrjela. Šenož i wulfej
 prózu mōžach dale krocžicz a i kōždej krocželu mōj štrach pschibje-
 rasche. Š mojemu špodživanju mi po šhwilzy mōž pschibjerasche a
 cžim dale cžim rucžišcho mōžach hicž. Šapošledku bēžach, jako bychu
 mje czerczi i hele honili. Njewjedro bu pschezo šlynišche, deschcz
 bē so do šlwkfa pschemobrocžil a czēlo, šymne kaž lōd, mje dale a
 bōle šcherješche. Šē to šatrašne, bē to wrōtne hicže!

Šak šym i czēlom, kotrež bēchu mi na khribjet pojšnyli, do
 šwojeho wobudlenja pschišchoł, to šam njewēm, pschetož ja bēch
 wschitkon kaž šludny. Šako šašo trochu i rošomej pschindžech,
 pytnych ja, so we kōžu ležu. Mi pocžinasche něšak w pomjatku
 šwitacz, so je so mi něšchto hrōšbneho šako; dale so ja dopom-
 nich, so šym žyle pschemaczany domoj pschišchoł a do šhachlow ša-
 tepik. A wo prawdže! wuhlifi i wotewrienty mi šhachlowymi durcz-
 kami hišchcze doscz jašnje kweczachu, so mōžach to a druge ro-
 šejnacž, šchtož bēšche wo jštwe. Ale na jene dobo mi ta myšlicžka
 kaž šlyšt psches hlōwu pschējēdže, kažki hrōšny škutk šym w nožy
 wobeschol.

A ja tutu myšlicžku i woprēdka wēricž nochžych, doniž dale
 a bōle špōšnacž pocžach, so drje je tola wērno, so šym czēlo
 domoj pschinješł. Šale dopomnješka mje pak tak jara naštrōža, so
 i hlōwu pod pošleschcžo šjēdžech a so dychacz bojach. Ale tajku
 njewēštoscz dolho šnjescž njemōžach: ja chžych wēštoscz mēcz.

Duž ja hlōwu i pošleschcža pošbēhnych, ale pomału a štrach-
 cžiwje, a pocžach so kolo wokolo rošhladowacz, pschetož wuhlo,
 kotrež so w šhachlach želešche, trochu cžerwjenojtho kwětko po jštwe
 roššchērješche.

A wo prawdže! Někotre kroczele wot mojeho kōža steješche
 czēlo teje wuhrjebaneje holecžki, na šczēnu šepriene a do bēleho,
 hacz do semje došahazeho fitla šawalene. Wuhlifi runje trochu
 wjazny šwētlešchka i šhachlow wudawachu, tak so šwētko pruha blēde
 woblicžo teje holecžki rošjašni a na jene dobo ja — Božo pomhaj!
 šawoławšchi — wuhlach, tak wona i mikawczkami mikasche, a
 hewał šašlyšchach tež, so wona šrudnje a bolostnje štona.

Ša se štracha wōšije šašchicžach a do womory padnych.

Šak dolho šym bjes myšlow ležal, to njewēm.

Šako šašo i šebi pschindžech a woczī wotewrich, mje nowe ša-
 traschne štrōžele šapschimnychu, tak so bē mi, kaž bych rošom šhubicz
 dhrbjal. Czēlo pōdla mojeho kōža steješche a i džiwnyh woczō-
 maj na mnje pohladowasche.

„Prjecž! we šwjatym mjenje mojeho Šbōžnika“, ja šawoławch,
 „wrōcz so do šwojeho rowa, i kotrehož šym Tebye na hrēšchne
 waschnje rubil, a wotpoczuj w šbōžnym mērije a pokōju!“

Woczī teje po mojim šdaczu morweje holecžki hišchcze džiwišcho
 na mnje pohladnyšchtej, wona i hlōwu šwiny a jeje hubje so roš-
 daschtej. Ša šašlyšchach, tak wona i cžicha te šłowa wupraji:

„Mōj Božo, šchto šcže Wy? Šdže šym ja? Ššym ja žiwa
 abo morwa?“

Mój strach bęšche najwjetšchu móž dobył. Mi bęšche, jako by mi žahle želešo mošhy pschejelo a so dyrbi mi głowa na kruchy roslecjeć. Sa chych rěčecź, ale jashł žaneje mozy njemějšche, a hagle po khwilzy móžach wotmolwicź.

„Wy bęšcže w rowje pohrjebana a ja šym jedyn tych hrěšchnitow, kiž je dženša w nozy Wasch sbóžny měr kashł. Wodaj mi, luba dušcha, ja Bože dla wo to proschu, a wrócź šo do štwojeje šmjertneje komorki!“

„Mój Božo! ja šym šłaba, ł pomozhy, hewaf wumru“, wona šaschepta a štonajo ł semi padže.

W tutym wofomiknjenju mi wona myšlicźki psches głowu pscheblyštny.

„Luby Božo“, ja rjeknych, „šnadź šu tu wobohu holecźku žiwu pohrjebali?“

Sa ł łoża šlecžach a ł njej pschistupich.

Seje ruzhy šapšchimnyšchi ja šacžuch, šo stej čzopkej; ja položich moju ruku na jeje wutrobu, wona pufotasche a holecźka dychasche, kaž žiwu čzłowjeł.

„Knježe Božo!“ ja šawołach, „ta holecźka je žiwa abo ja šym wo prawdže wotwrótnił.“

Šchi tutych šłowach ja ł durjam škowčich a je wotewrišchi je wšchej mozu wołach:

„Ł pomozhy, rucze! Sa holecźka je ł morwyh stanyła! Wona je žiwa! Ł pomozhy, rucze ł pomozhy!“

Moje wolanje šnatych studentow wubudži, kotřiž bęchu šo mnu na kęrchowje pobyli a pódla mje bydlachu. Woni pschiběžachy, pschešwědcženi, šo šym ja rošom wotbył.

„Wbohi čzłowjeł!“ jedyn wot nich praji, „to wšchał šym šebi hižom bóršy pomyšłił.“

„Šaj wšchał haj“, drugi pschistaji, „to bęšche njewušchny žort, kotryž šmy ł nim poměli! wón je šłaby a je šo žalobnje nastróžal.“

„Wón je wrótny!“ šeczi rjekny.

„Sa nješym wrótny“, ja šawołach, „pójcže jenož kęštsje rucze šem a pschešwědcžcže šo, šo je ta holecźka wožiwila.“

Woni łe mni do jštwy šupichu a jedyn ł nich pódla njeje šo pokłakny, wobmaša jeje wo jštwje ležaze čželo a potom wóšsje šawoła:

„Pschinješcže hnydom šašwěcženu šwěcźku a palenza! Wona je žiwa, wona je wopravdže žiwa!“

Mješ tym druhy do jštwy pschińdžechu; jedyn mējšche to, drugi rěčejšche druhe, šo bęšche dospołna wolańza. Sa pał tu holecźku ł dwěmaj towašchomaj do łoża položich a jako bę wona trochu palenza ł šebi wšaka, šo jej myšle šašo wrócžichu.

Ł ja ł jenemu našchich profesarjow bęžach a jeho do mojeho wobhydlenja pschuwjedžech. Wón tam wosta a tu holecźku tał šwěru wothladomasche, šo bę jeje dalsche žiwjenje wěšte.

„Ł šcže Wy tu holecźku hdy šašo wohladali?“ šo ja woprašach, jako knjes lékař rěčecź šasta.

„Šaj, jara husto, a tež Wy šcže ju čžasto došcž widželi“, wón rjekny.

„Šhto Wy prajicže! a ja ju po tajkim šnaju?“ ja prajach.

„Tał derje, kaž mje“, wón wotmolwi.

„Ach, Wy drje jenož šo mnu žortujecže, knježe?“ šo ja dale prašach.

„To ja na žane wašchnje njecžinju, mój luby“, wón džesche.

„Alle kał dha wona rěła?“ šo ja ł nowa woprašach.

„Kaž ja!“ bęšche jeho krotke wotmolwjenje.

„Potajkim je to Wascha knjeni mandželšta?“ ja prajach.

„Tał je. Seje starschej mējšchaj, šo mataj mi džakownaj ša to bycž, šo šym jimaj jeju džowčicźku — jeju jenicžke džęcžo — do žiwjenja wrócžil, hacž runje to wašchnje, po tajkim bę šo to

štačo, wo prawdže žaneje khwalby hódne njebęšche. Wona šo mnu wobkhadžeschtaj, jako bych ja hižom dawno do šwóbhy šluschal, tał šo jeju husto wopytowach, hacž mje a jeju džowčicźku lubošcž je šwojimi putami šwjasa. Seje starschej, kaž tež mój nan nicžo pschecžimo temu njemějachu, šo chychmoj mandželštaj bycž. Sa dwě lęcže mējachmoj šlub a bóršy po tym bęšche kwaš. Maju mandželštwo bu w tej šamej žyrkwi wot knjesa duchowneho pšwjecžene, w kotrejž bęšche wón pohrjebne požohnowanje nad šaschežom wuspěwal, w kotrymž moja nęcžišcha mandželšta tehdy po šbacžu jako morwe čželo ležesche.“

Wšhelake ł bliska a ł daloka.

Mašch šapóšlanž Šoba je šašo wušwolentny. To je nam wutrobne wješele. We 8. wokrješu mamy bohuzel hišcže juntrócž 2. novembra wolicž. Mašch šašlužbny šapóšlanž ł. Šofla, kotryž je naš 24 lět šastupil, pschińdže do wufakańšcže wólbhy ł. Brühlom. My w našchim nabožiniškim čžapopišu jenož ł krotka napomniny, šo šo po žylej Šakškej džiwaja, kał je šo ł. Brühl bjes wšcheho prawa nuts čžišcžal do našcheho wokrješa a ł njekničžomnej agitaziju špytał, tónle wokrješ šašlužbnemu, šmėrnemu a ša šwój wokrješ špróžniwemu šapóšlanžej ł. Šofli wutorhnyčž. Ł tónle ł. Brühl čže šo naduwajo prajicž, šo wón naležnoscže našcheje ewangelškeje žyrkwe jastupuje. Wón a hišcže bóle jeho pschewodnižy waš, lubi Ššerbja, špyta šašlepowacž ł tał mjenowanym žyrkwiškim dawkowym šakonjom, po kotrymž mēł kóždy po šwojim wěruwušnacžu jenož šwoje žyrkwiške dawki po wošobje a tež po ležomnošcžach žyrkwi šwojeho wěruwušnacža placžicž. Šacž tónle šakon ł žyła na šejm pschińdže, hišcže wěšte njeje, ale ł. Brühl ł nim agitiruje, šo by po šwojej myšli njejednotu nuts nješł do mērných wobštejnosčžow našcheho wokrješa. Ł hdy by tajki šakon wot wšchnosčže wopravdže šo pschedpoložil, jón tež ł. Brühl je šwojim wolanjom wotwobrocžil njeby, hdy by wjetščina šejma ša njón była. Njekničžomne a njesprawne agitirowanje pał je, hdyž Brühlowa štrona nětko won trubi, šo ł. Šofla tajki šakon jastupuje, hdyž šo wón ł žyła hišcže pschedpoložil njeje. Š tym pyta Brühlowa štrona šlepocz a roškoru nuts wušhwacž mješ ewangelškich a katholicškich wolerjom našcheho wólbneho wokrješa. Šchi tutej wólbje nam runje našcha droha wěra a našcha ewangelška žyrkej na wutrobje leži — a tehodla my našchim wolerjam pschiwołamy — wolcže našcheho dotalneho šapóšlanža ł. Šublerja Šoflu w Šhróšcžizach, hacž runje je wón katholicšeho wěruwušnacža. Wón pał je muž kšchescžijanskeje wěry, kiž je jako šastupjeł našcheho wokrješa derje wjedžal a šrošmił, tež žadanje našcheje ewangelškeje žyrkwe na šejmje šastupicž. Še pał ł. Brühl tež muž, kiž to móže a čže? Mē, wón to njemóže a tež njebudže. My mamy to pschešwědcženje, šo wón to njemóže, dokelž je šebi psches šwoje bl ište štowaršchenje ł wučerjami we wólbnyh hibanju ruzhy šwjasał. Čži nětko muž pschi mužu ša njeho do přědka džejja a šhto je jich myšł: žyrkej a šchula dyrbitej džělenej bycž, duchowny nješmē ani nicžo wjazhy prajicž męcž do nabožiniškeje wučžby w šchuli. Šchtož je našch Luther nam pschinješł: bibliju a katechizmuš — wonej dyrbitej šašo won še šchule. Šow mamy krite rošbudženje. Šnjes Brühl je po našchim pschešwědcženju šwjasałny, šwojemu pschiwiškej, šwojim wučerjam do tychle žadanjom šwolicž, kotrejž našche džęcži do njewěry wjedu — a knjes Šofla ša to ženje njebudže. Šwangelško-lutheršy kšchescžijenjo, kiž wy čžecže, šo bychmy w našchim njewěrjazym čžapu šwoju kšchescžijansku wěru šakitali, wy hinał njemóžecže — hacž wolicž 2. novembra knjesa Šublerja Šoflu w Šhróšcžizach.